

Олена Мамчич

Народилася в Чернігові. Завідувач кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г. Шевченка, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухомлинський». Авторка більше 210 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 54 міжнародних антологій, 8 збірок поезій. Член літературної спілки «Чернігів». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівник Чернігівської обласної літературної студії «Гарт». Лавреатка Чернігівського літературного конкурсу «Книга року – 2017» («Константа»), «Книга року – 2018» («Амплітуда любові»), лауреатка Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія».

«ШУКАЮ ВСЮДИ ДОТИК ТИХ ДОЛОНЬ...»

* * *

Упаде у пилюку сонце,

Вічне, як доля...

Чи невпинне кохання

Зможе здобути силу?..

А за плесом майданів –

Воля

Та роззявлені пащі

Могильні...

Тільки сумом накриє

Весни,
Що не стали
Потворним літом...
І над горем
Душі воскреснуть,
Над народом,
В облуді ситім...
І згорить у віках
Нелюдних
Зірка щастя,
Давно зотліла...
І зірвуться вітри
В безодню,
Не відчувши
Своєї сили...

* * *

І стану в омані лихій,
І в обмані...
Зірвусь...
Повинюся...
Безвинно пручаюсь...
Десь сором і гнів –
У безжалісних гаслах –
Мене звинуватять...
Палаю...
Обличчя зникає
В облуді завзяття...
І скроні уже
Засіріли туманом...
І знов завихріло
Безсило...
Немає кінця...
І початку немає...
І знов затуляю

Невидимість спокою...
Блазнів гукаю...
І тягнеться мить
До пекельного раю...

* * *

Мольфари чаклюють
У знаді довірливих весен,
Прийдешня зоря –
На долонях незвичних розваг,
Освячує день
Задзеркалля мінливих піднесень-
В незамкнені двері
Ввірвався вітряний монах.
Він довго чекав,
Щоб побігли зимові принади,
І сонячні хвилі
У кетягах стріли дощі,
Щоб – вольному – воля –
У небі лихої громади
Йому не завадило в хмарах
Лякати дерева й кущі.
І він осмілів
У зневазі до волі і долі,
Стогнав, як скажений,
Ламаючи стиглість життя,
В насназі душевній
Пробігся і лісом, і полем,
Роз'ятрений гнівом,
Неначе просив каяття...

* * *

Під розпустою
солоного вітру,
що витирає сльози
небесної чистоти і злагоди,
залишається у відповідь
тільки чорна пляма
незнаного походження,
як мармурова квітка
чогось незвіданого
для прощання з усім,
що було колись не коханим...

* * *

Якби ми жили на Землі
Щиросердими диваками
І слова заплітали майстерно вінками...
Якби ми не слухали витівки вітру,
Що носить з грозами, дивиться в вікна...
Якби ми приймали всі весни у спадок,
Блукаючи влітку доріжками саду...
Якби ми ловили вечірні примари
У запахах грішних, в замріяних чарах...
То що би було у людському потоці
Блаженних ідей в безкінечному кроці?..
То вижили як би?.. Чи стали б великі,
Поранивши горло в безсилому крику?..
Прости нас, дотепний у милості Боже,
Прощати нас звик, без любові не зможеш...
Ти тільки навчи нас сприймати печалі
Як кару Господню, коли не кохали...

* * *

Шукаю всюди дотик тих долонь,
Що в веснах самоти десь гімни грають,
І кличуть несподівано в полон
Пташок веселих віковічні зграї.
Знов опинюсь в бруньках весняних згуб
На роздоріжжі сонячних провалів
Під щемом одержимих твоїх губ,
Під захистом засніжених обвалів...

* * *

Дорога додому крізь пестоші неба,
Крізь терни століть на розщелинах днів,
Дорога додому – омріяне кредо
Крізь пекло страждань, що їх вітер розмив.
Дорога додому – взірець сірооких
Розбещених в темряві сивих дощів,
Дорога додому – безжалісним кроком
Приймає мене у відлунні років.
Дорога додому – мінлива сторінка
Від серця й до серця – до сонця в імлі,
У класиці жанру – душі половинка,
Ти – вічність і мить під обійми землі...

* * *

Полювання затісних візерунків кохання
На толоці настирливих щемів рухливих подій...
Що залишить на згадку, неначе востаннє,
Мовчазний очманілий повітряний змій?
Він летить повз огрядні розчахнуті хмари,
Крізь одвічне відлуння безтямних доріг
І лоскоче небесні журби тротуари
Легким подихом вітру розвихрених криг.

Зупини свою справу у блуканні по долях,
Залиши наостанок любов для життя,
Я з тобою, як завжди, на обітниці волі
Щирим посміхом серця під гнів каяття...

* * *

Вже роси нас кличуть у зав'язі весен,
На згадку прив'ялих, застиглих черешень,
На згадку зболілих, сумних пасторалей,
У легкість тендітних незрілих конвалій...
У квітах блукає несонячний промінь
В сліпому бажанні залишити спомин,
Веселку сплітаючи кольором світла –
Вона ж терпкий сором сприймати не звикла...
У хвилях хмарин розгойдалися роси,
Шукають в дощах запашне стоголосся...
Весна – як богиня – під сонцем зірковим,
На небі в хмаринах на щастя – підкова,
Приймаєш у серце світанки стожарів,
Чи вистачить сонця розсіяти хмари...

* * *

Може, знову знайду у мереживі блисків строкатих
Безкінечну, як сон і спокусливий вибрик небес,
Ту печаль у відгомоні крил розіп'ятих –
Під луною життя свій самотній похилений хрест.
І зачують вітри, добросерді в глухому пориві,
Відцураються сонця під обертом сірих надій,
І на шпальтах століть десь зненацька припиняться зливи,
Наче вибухне серце, спопеляючи вершників мрій.
За розлючений погляд загрозливих бісових гасел,
Що зірвуть оберемком чуттєвих півоній шматки,
Залишаю той біль я у смальтових образах часу,
Де під зашморгом волі немов спотикнулись роки...